

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ЛЕГЕНДАТА - 96 г. ОТ УБИЙСТВОТО НА СТАМБОЛИЙСКИ

Александър Стамболийски е един от най-великите синове на България. Нареща се сред най-достоините, най-свидните чедра на нашия народ в цялата ни национална история. Защото през краткия си земен път остави незаличима следа на Човек и Държавник. Защото приживе бе станал знаме на българското селячество и неотстъпно го водеше по пътя на правдата, свободата и народовластието. Защото измина борчески, славен жизнен път. Той казваше: „В борбата е нашата чест, нашето спасение, в борбата е смисълът на живота“. И целият му живот беше борба. В духа на възрожденските традиции Александър Стамболийски е и пламенен журналист. Редом с политическата си дейност повече от две десетилетия той пише статии за в. "Земеделско знаме".

През 1899 г. публикува първите си дописки в "Земеделска защита", през 1902 г. вече е в редакцията на вестник "Земеделско знаме", а през 1904 г. вече е редактор на съюзния орган. Той добре знае силата на публицистичното слово и го използва като оръжие в борбата, като средство за организиране на земеделското движение, за просвета и пробуждане на селячеството и т. н. Пише уводни и обзорни статии, пише коментари и анализи, води политически полемки... Не престава да пише статии за вестника дори когато е в затвора.

Александър Стамболийски е и поет. Поради липса на време не се посвещава на поезията и не се развива достатъчно като поет, но дарбата личи и от епизодичните му стихотворения. В тях се откроява цялостното му познаване на обществено-политическата действителност у нас, както и творческото му дарование. Повечето от стиховете на Стамболийски са публикувани в началото на миналия век под псевдонима Милен. А някои, както и редица статии - с псевдонимите: Стамбол, Великан, Мариус и други.

А след геройската му смърт на 14 юни 1923 г. се превърна и в легенда. Легенда не само за България, но и за света. Вече почти един век легендата за вожд на българското селячество и на целия български народ се предава от поколение на поколение. И не само че не помръква, а става все по-ярка, все по-актуална! Легендата за неговата държавническа дейност, за неговия живот и мъченическата му гибел е свидна за всяко българско сърце. Измеренията на легендата за Стамболийски са много - от устните предания, до безбройните народни и авторски песни, стихотворения, разкази, повести, романи, драми... Легендата за Александър Стамболийски е пресякла границите на България още докато е бил жив. А след зверското му убийство легендата за него отеква по много кътчета на света. Да припомним само книгата на американския професор Джон Д. Бел „Селяни на власт: Александър Стамболийски и Българският земеделски народен съюз“, издавана и преиздавана в България с подкрепата на земеделци емигранти в САЩ.

Плодната българска земя е родила и откърмила много и свидни безсмъртни чедра, чиито имена са записани със златни букви в олтар на Родината. Много са и легендите за тях, които нашият народ е съхранил в сърцето си и в националната история.

Измежду най-великите синове на България е земеделският водач и недостижим държавник Александър Стамболийски. Легендата за него е незабравима. Другото нейно име е безсмъртие!

Кирил Назъров

АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

Един народ, една душа пленени
от образа ти пламенен и чист,
дълбоко скланят знамена зелени
с емблемата на детелинов лист.

Ела, развей пак знамената чисти
и поведи ни във неравен бой.
България и Янини грамади
след теб ще тръгне, вожде, в стегнат строй.

Че ти не мъст, усмивка й даряваш
и химна на разлюшкани жита.
Като Христос с доброто покоряваш,
с дълбок поклон очаква те света.

Че ти си къс от всяко наше знаме
и порив към борба за свобода.
Води ни през вода и огън, вожде,
не ще да трепнат горди знамена.

Ти хляб си наш. Светено вино. Слънце.
Надежда за измъчени села.
Води и хвърляй смело златно зрънце -
то дава на душите ни крила.

Сбери в юмрук редиците твърди.
Очакват ни с отворени сърца
житните поля и хората във скърби,
с надежда по изтерзаните лица.

Пенко Керемидчиев

110 г. ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЙОСИФ ПЕТРОВ ДОСТОЕН ЗЕМЕДЕЛЕЦ, ГРАЖДАНИН И ТВОРЕЦ

Роден е на 14 май 1909 г. във врачанското село Чирен. Неговото име стана популярно сред широката общественост след рухването на тоталитаризма в България, когато се включи активно във възстановяването на БЗНС - Никола Петков. Като най-възрастен депутат откри Великото народно събрание през 1991 г.

Започва да пише стихове още през младежките си години. Първата си стихосбирка „Родна земя“ издава през 1939 г. Следват книгите „Под развети знамена“ (1944), „Селски и войнишки хуморески“ (1945), „Босилкова китка“ (1946), „Оранжева земя“ (1947), „Чорапът се разплита“ комедия (1948). От 1948 до 1990 г. Йосиф Петров твори, но нищо не публикува. След промените от 1989 г. на бял свят се появява стихосбирката му „Вик от каторгата“. През 1991 - 1993 г. излизат още три нови стихосбирки - „Разпилени пгстроцветия“ (лирика), „Ти ли ме повика, мое родно село“ и „Смях и жлъч“ (хумор и сатира). През 1999 г. от печат излиза книжката му със закачливи стихове „Декамеронки като бонбонки“. Общо има издадени 12 книги.

Заради активното му участие в земеделската опозиция е хвърлен в концлагера в Белене, където престоява три години.

Йосиф Петров си отиде от този свят на 16 октомври 2004 г. на достолепната 95-годишна възраст.

ЛЗЗ

НАЦИОНАЛЕН ЗЕМЕДЕЛСКИ СЪБОР

На 1 май от 11:30 ч. в местността Славееви гори, край Бяла Черква, бе проведен „Националният земеделски събор“, посветен на 93 години от смъртта на поета и певеца на селската неволя Цанко Церковски. Събитието бе организирано от ПП „Обединени земеделци“ и кметство Бяла черква. Белочерковци, земеделци и симпатизанти от цялата страна се поклониха пред паметта на основателя на Земеделския съюз. Хора от различни политически партии отрупяха мемориалния паметник на Цанко Церковски с цетя и венци. Слово за живота и делото на забележителния поет и държавник изнесоха Петя Ставрева, кмета на Община Павликени Емануел Манолов и Живка Танчева. Самобитен хоров състав огласи пространството над гроба на поета с песни, сътворени от самия него, а деца от местното училище рецитираха негови стихове. След поклонението множеството се оттегли за отпих край брега на река Росица, където местната земеделска дружба бе организирала приятен обяд за всички. Оживените разговори продължиха до късния следобед. Така протече този ден, който остави трайна следа в паметта и душата на присъствалите на събитието.

ЛЗЗ

СТАРИЯТ ПАРАКЛИС

Отдавна запустял е храма.
Бръшлян на воля стеле се навред.
Камбаната задигната. За мед...
На мястото й кука няма.

От слънчеви лъчи целунат,
проблясва кръст на купола прогнил.
Под свода бързолет гнездо е свил,
писукат малки жълтоклюни.

Разпятие. Синът ме гледа.
С венец от тръни килнал е глава.
Контурите личат едва-едва
по тези стенописи бледи.

Издраскали са ги вандали
латински букви, писани с пирон.
Клошар, навярно дирил тук подслон,
трошил столове и ги палил.

Въздай си, Боже, на децата
подвластни все на тленната си плът
челична вяра, разум, светъл път,
смирение и обич свята!

Пред пр?твората пристъпвам тихо
посреща ме икона в прах префин.
През сълзи от засъхнал парафин
Светата Дева се усмихва.

Йосиф Петров

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

С пожелание

за здраве и не забравя
на всичко написано
Дора Манчева - 4 април;
Милка Пешева - 12 април;
Вяра Дамянова - 26 април;
Цветан Лалов - 18 май.
Радка Гочева - 29 май
Милчо Присадашки - 11 юни;
Габриела Цанева - 16 юни;
Петър Бонев - 24 юни;
Веселина Стамова - 26 юни;
Николай Пачев - 29 юни;

ДА СИ СПОМНИМ...

Георги Киришев - 4 април
Йосиф Петров - 14 май
Боян Илиев - 7 юни
Йордан Христов - 7 юни
Марин Начев - 9 юни

**ВСЕКИ ДЕН
СМЪРТТА НИ ДЕБНЕ!**

Иска й се да ни вземе...
Варди някой да задреме
и тогава с подлост дива
бързо да го завладее
вярата да изветрее!
Още в древността я знаят
нашите предци тогава
как тя подло си играе
със една фалшива слава.
Патриарси и попове
се надлъгват неморално,
че всеки мъртъв продължава...
Няма никаква надежда,
всеки своето ще получи!
Едни много са богати,
а друг глад го пере,
докато някой там го дере.
Носим своите черни дати
бедни, гладни и богати...

Милчо Присадашки

**ДУХЪТ НА ЦЕРКОВСКИ
Е В НАС!**

Оранжев цвят, зелена детелина,
Земеделска вяра и мечти,
децата на Природата сме ние,
ритмично с пулса й трептим!

На равна Добруджа в нивята,
на Бяла черква във пръстта,
на Славовица сред полята,
посяхме наште имена.

Оранжев клас, зелена детелина,
със земеделски жизнен дух,
заставаме ние смело пред Мрака -
с идеи да го разгромим!

Живка Танчева

РОДНА ХАРАКТЕРИСТИКА

И мен, като всеки българин, ме
обхваща чувство на гордост, когато чуя да
казват, че и ние българите сме дали нещо
за развитието на света. Никой не може да
го оспори, независимо че една част от този
принос бе постигнат от българи извън
България, на чужда почва. Надявам се ние
българите да дадем нещо и на Европейски
съюз, за неговото бъдещо духовно и
материално развитие. Притеснява ме
само настоящата ни родна харак-
теристика.

Стар род, датиращ от тринайсет века.
Потомък на Кубрата, Аспаруха.
За праведните ад, за крадци - Мека,
клонящ към пълна нравствена разруха.

Какво е характерно за рода ни
в държавно-управленческите нрави?
Властта дори до край да се издъни,
власт имащите са невинни, прави.

Родът ни е преситен с патриоти,
фондации, синоди, синдикати,
накацали в държавните имоти
с пожизнените санове, заплати.

Израждаме се в безразсъдно смели.
Заплахите с природата, закона
звучат ни като врели-некипели.
Висейки над жарта, си режем клона.

Мирчо Момчилов

ДА ПРЕБЪДЕ

Звездна нощ и песен на птица
оглася разлистен Балкан...
Дунав на север към морето пътува
заслушан в стъпките живи
на гайда, кавал, ръченица...

Дишат с отворена длан
Рила и Пирин..., Искър немирнен
и вие снагата си стройна Марица...
Плиска, Преслав, Търновград...
Пее полето и плаче лозница...

Златна пшеница, шевици и плетки
очите ми пълнят и гаят душата...
Аромата на рози и билки десетки
надежди носят след всички провали
и стоплят замръзнали клетки...

Тука родена, като дедите, живях...
Обичах, копнях... Мечти разпилях...
Капка сълза в светлина...
Издъхваща в полет работлива пчелица
видях жадна за правда зеница...

Летят като птици и моите мечти
и когато сбъднати стигнат райски врати,
от радост ще плача и Бог величая,
че открил е пътека да изчисти Човека
от всяка заблуда и всякакъв грях!

Разтерзана тука живях... Бях
стръкче със взор към небето...
Прашинка сред космичния прах...
Дали ще пребъда? не питам сърцето.
Все едно! не искам да знам.

Ти да пребъдеш, моя България,
майко Земя, Човешкият смях!!!

Маргарита Нешкова

СТАРИНИ

Все питам, гледам, слушам, снимам и чета
за всяка мъртва или жива старина
било орисана със личност или племе,
във джунгла, степ или пустиня уморена,
било градища, манастири и могили,
светилища и кули или пак фосили.

Тя, старината, знаци с топоними носи,
история с душа и мъдрости с въпроси.
Дори за нея очерци и книги пиша,
за да скатая памет сред целебна ниша
във раклата на нашата култура древна,
за бъдните ни поколения потребна.

Боян Балкански

ХОРОВОДНО

Пролетта е като Ръченица
ситен бърченик, дантели вие
гиздава скоклива жар мопица,
ергенаш на люлка я люлее.

Лятото хоро Еленино е.
Ту се ширне, ту се знойно гъне,
що моми, момци оженило е
и сено коси, и жито жъне.

Есента е Дайчовото. Тежко,
сладко грозде в скърцащи каруци...
дойде ли сред месец белодрешко,
вино ще се руйне от бърдуди.

Зимата е Дунавското. Право,
белнало, пречистило душите,
къща благодатна, челяд здрава,
бъдник тлее, пълни са софрите.

Дарина Цветкова

БОЖИ ДАР

Защо, пчелици, като вас не щем
задружно, подредено да живеем?
Защо и малкото, което с пот сберем,
за толкова излишества пилеем?

Как истината ваша грабва!
За нея ние сме без сетива!
А колко мъничко ни трябва
да бъде по-добър света.

Ти малка си, пчелице, а събираш
нектар безспир от цвят на цвят.
Най-ценното в цвета намираш
и правиш друг ти този Божий свят.

С благата си човека ти даряваш.
От мед по-сладко има ли в света?
Ти своето в живота отстояваш.
Будуваш ти дори и през нощта.

Дали в света ни има твар,
която повече от теб се труди?
Човекът е богат със своя дар
и как издържаш всеки ти си чуди.

С какво не пълниш кошницата своя?
С мед, прополис, пчелно млечице.
Каква е тази щедрост твоя?
Какво е туй добро сърце?

Петко Павлов

ПУСНИ МЕ ДА ЛЕТЯ

Много трудно вървя
През пространството-време.
Все се спъвам,
и падам,
и ставам.
Губя представа
къде съм.
Изоставам.

Изпреварват ме коли, хора, костенурки и
охлюви,
с изранени нозе тичам по пътя напред.
И протягам ръце, и безумна крещя срещу
вятъра,
и стихията грозна нежно зова:

„Намери ме, прегърни ме, издигни ме,
понеси ме над калната мръсна земя,
в мушица превърни ме
и делече от всички ме пусни да летя!”

Надежда Цанева

ВЕКОВЕН СТОЖЕР

От сто години дъб расте в полето,
в земята родна вбил дълбоко корен,
въздигнал яки клони към небето,
на бури и вихрушки - непокорен.

Сечеха клон след клон от него злите хора,
но не сломиха устрема му да върви нагоре,
да бъде щит, надежда и опора
на българина, на орача морен...

Запомнил и погроми, и победи,
любим и днес на стари и на млади.
Ако не сте го виждали, о, късогледни,
качете се на Янини грамади!

Той гордост е за моята родина,
че няма друг такъв вековен стожер
известен, тачен даже и в чужбина...
Благослови го да е вечен, Боже!

Боян Илиев

ПРОЛЕТЕН ПОВЕЙ

Вятърът люлее тънките тополи,
сякаш са девойки хванати в хоро,
само че са още вейките им голи.
Ала те все чакат нещо тъй добро!

Ала те сънуват ласкавите повеи...
Закъсняла пролет твоя дъх горещ!
Дай им твоята нежност да растат със нея,
твоята необятност, буйният копнеж!

И душата моя, трепетна те чака,
За да литне в твоя викаш небосвод.
Пъпките на вяра да разцъфнат в мрака...
И дано узреят есента във плод!

Нека само чужди ледени вихрушки
да не ги навеят с късни преспи сняг...

Марин Начев

КЪЩАТА НА ВЯТЪРА

След къщата на вятъра започва вечността.
На птица се превърнах, летях високо, отвъд
времето,
на прага и приседнах.

Ограда-облаци, полета от мечти, видях и моите,
във тях бе ти, но без лице, без образ или тяло,
на любовта ми огледало измамно, лъжещо
сърцето.

А къщата на вятъра е на небето-
прозирно тънка, шеметно въздушна,
от нея вижда се земята, всичко грешно.
От тебе искам да избягам, да се скрия,
надявам се с въздушната магия
да умъртва в миг чувството неверно.
Във къщата си вятърът се връща,
поглежда ме със твоите очи,
със своя дъх ме сгрява.
Политам аз, за теб търся забравя.

Вяра Дамянова

БЪЛГАРСКОТО ЛЯТО

Лято мило, наше и прекрасно,
има ли те другаде в света?
Утрините да са толкоз ясни,
вечерите с толкоз топлота.

Дните ти, от светлина облени,
с много птици, песни и игри.
Пъстроцветни равните поляни
и зелени твоите гори.

Лято родно, благодатно и чудесно
има ли те нейде по света?
Нощите, със щурчовите песни
и небе с бездънна красота.

Цветан Лалов

ПЕСЕНТА МИ

Коя си ти?
Мечта...
или си вест!
Сред дивен лес,
където пролетта
раздипля своите
красоти!
Прости...
Коя си ти?
Перо...
или си меч!
Кажли!
Кажли!
Защо мълчиш?
А може би си...
тъй омърсена,
тъй озлобена
във тая тъжна
и кална есен,
о, моя
страдна песен!

Иван Селановски

**РИСУВАМ РОЗИ
С ПРЪСТИ**

Рисувам рози с пръсти
в мъгливото небе
и с цветовете гъсти
в миг сивото превзех.

Небето е от пролет,
избра си слънчев цвят,
дъждеца се помоли
за плащ от огнен плат.

И розите танкуват
сред моите мечти,
дъждовно ли, не чувам,
не чуваш даже ти.

Милена Филипова

НАШИ ЮБИЛЯРИ - ЛЮБЕН ТОМОВ НА 90 ГОДИНИ! ЧЕСТИТО!

Роден е в с. Калугерово, Софийско. Завършва гимназия в Ботевград и Педагогически институт в гр. Дупница. 40 години работи като учител с клас-квалификация и училищен инспектор. Учениците го помнят като добър педагог. Установява се в гр. Ботевград и става негов знатен жител.

Започва да пише в зряла възраст. Създава добри творби, които са в резултат от богати впечатления, знания и жизнен опит. Пише поезия и проза. Издал е осем самостоятелни книги, две от които са посветени на историята на Земеделския съюз. Като ученик е член на Никола-петковисткият младежки земеделски съюз, с което се гордее и до сега остава верен на земеделските идеи. Издал е следните самостоятелни книги: стихосбирките - Шесто чувство; Сънища на яве; ...И толкова вода изтече; Палитрата на листопада; и в проза - Чекотинският манастир; Нашият род; Живот в три епохи; БЗНС в бившата Ботевградска околия. Съавтор е в няколко алманаха и сборници: Градът с името на Ботев; Будни огнища; Ботевград с лице и дух; Детелина том 5-ти, където е в редакционната колегия; в двата сборника на Съюза на независимите български писатели издадени през 2014 и 2015 г., на която организация е член и носител на почетния му орден за цялостно творчество. Почетен член е на литературен клуб "Стамен Панчев" Ботевград.

ОБИСК

Аз бях на шестнайсет години,
бях ученик и запомних деня,
в който обискираха моята младост.
Той бюстителят на реда,
търсеше позиви в моята
бедна квартира... И намери
листче от тетрадка с почерк незнаен.
И зачете словата опасни на глас.
"Кой ги написа?" попита той строго.
"И къде се намира? И защо ги
разпръсна?"
Питаше, питаше той. Аз мълчах.
После с гняв ме отведе в участъка
мрачен.
Разпитът продължи. Аз отново мълчах.
И това го вбесяваше.
А съветът учителски сетне реши:
ученик номер едно се изключва,
ученик номер две със предупреждение
се наказва... Да помни!

Да, помня! Всичко запомних.
Бях едва на шестнадесет години...

Любен Томов

РОГОЗКА ЗА ДВАМА - стихове от Цеця Гъонова

Стихосбирката на Цеця Гъонова "Рогозка за двама" в по-голямата си част е лирична книга, пропита с чиста човешка обич, която в повечето случаи е директно изразена. Стиховете ѝ са отражение на нейната емоционална същност и вярвам, че ще докоснат сърцето на всеки читател. Авторката е дълбоко вярваща в Бога и това е намерило място още в първите ѝ стихотворения. От стиховете ѝ разбираме, че освен хубавите моменти е имала и дълбоки житейски сътресения и преживявания. Още от малка е останала без майка. Следвайки хронологичния ред на времето, в което е живяла и творила авторката, стихосбирката може да се нарече и биографична: женитба с любим човек, посрещането в новия ѝ дом, признателност към новата ѝ майка, раждането на децата ѝ, радостта от внучките... Всички стихове са пропити с много любов и терзанията на една майка и баба. В стиховете ѝ има място за близки и приятели. Доста стихотворения отразяват красотата на природата през отделните сезони, в други се чувства болката от хиляните замисли гурбетчи, да работят в европейските държави за насъщния, болката от разрушението завладяло обществото ни. Не е безразлична и към упадъка на държавата ни изразяващ се в запустелите села, поля, градини... Не се страхува да критикува.

Някои стихове имат определено поетично-витален характер, като: "Влюбени", "Месечинке бяла", "Изгубих си душата" и др. Авторката твори в класически и свободен стих. Някои стихове в мерена реч, на места са спънати, други са точно отмерени. На някои места, където е нарушена стъпката, авторката сякаш нарочно е спирала, за да акцентува върху нещо, или просто да си поеме дъх от стремглавото препускаване на дактила или амфибрахия. Някъде се усеща спокойното песенно-валсово темпо. Има много добре обрисувани, впечатляващи сетивата, сякаш си там, природни картини и изображения от околния свят.

Дебютната книга на Цеця Гъонова е жива, органична, грабваща читателя още с отварянето. Пожелавам да не е последна! Желая ѝ успех в трудното, възвисяващо духа и душата поприще на поезията. На добър час!

В ЖИВОТА ВСИЧКО Е ЛЮБОВ

Кой казва, че в любов не се е вричал?
Кой казва, че поне веднъж не е обичал?
Лъже, всички знаем,
слушаме го, но си траем.

Кой казва, че живота му не пука?
Кой казва, че не е сполука?
Лъже Ви, приятели,
не го ласкайте, не ставайте предатели!

Живееш ли живота си с любов,
ще имаш радост, благослов...
Живееш ли живота си с омраза,
не се сърди, че те наказва...

Цеця Гъонова

Дарина Цветкова

КРАТКИ ЗАГАДКИ

„Кратки загадки“ е за по-големи деца и съдържа гатанки, групирани в 14 раздела, според техните... хм... „качества“? Горещи гатанки, цветни гатанки, гатанки от гората, гатанки от полето... отгук-оттам, вкусни гатанки, живи гатанки, летящи гатанки, небесни гатанки, водни гатанки, снежни гатанки, гатанки невидимки и гатанки градове и държави...

Едно поучително-познавателно пътешествие, което провокира малкия читател да мисли, докато се забавлява, да броди в света на приказното и оттам да черпи опит и познание за ежедневието... и да използва този опит, за да следва авторските знаци, които ще го отведат до скритите отговори. Кратки загадки, весели и сладки, когато ги отгатваме. В книжката са включени и подсказващи илюстрации на художествения дизайнер Енчо Цветков. Консултант е проф. к.ф.н Костадин Динчев, коректор е Кирил Назъров-младши, а изданието е осъществено от издателството Феномен, София.

„Кратки загадки“ излезе от печат през 2019-та! И заслужава да бъде прочетена и разгледана не само от деца!

Ту в някое село, ту в град
ще срещнеш чичко белоград.
Ту стих написал нов,
ту гатанка,
ту приказка - с любов.
Ту замечтан, ту весел,
ту ниско нос провесил
или високо нос навирил...
Това е чичко...../Кирил/

Здравей,
живот!
Ела, зора лъчиста,
да поздравим
сияния ми ден.
Препускам
с времето
и поривисто
копнеж,
отново сей
надежди в мен.

ЛИРИЧЕСКА ПАЛИТРА

Стихосбирката на Нина Тончева „Лирическа палитра“ получих като подарък в края на същия емоционален ден 3.14, или 14 март, преди представянето на сайта Арт платформа gabriell-e-lit и нулевия брой на списание „Картини с думи и багри“... Една приятна изненада, първа книга на авторката, събрала не само стихове, но и авторови илюстрации...

Преди няколко години Нина Тончева изпрати свои стихотворения в редакцията на „Литературно земеделско знаме“, които веднага публикувахме. Деликатен, чувствителен автор, който пестеливо и точно използва палитрата на думите и изразните средства на мерената реч, за да изрази и сподели емоции, размисли и да пре-даде своите послания. Една истинска, изстрадана, дълбоко лична, и в същото време общочовешка поезия.

Книгата излиза през 2018 г. със знака на издателство Gaiana, Русе, под редакцията на Мила Лазарова. Композиционно, стихосбирката е изградена от

четири части, озаглавени „За живота и света“, „За любовта и мъдростта“, „За жените и приятелството“ и „За децата“, като първите три са обединени от минорните настроения на вечните теми за човешките взаимоотношения, за развитието, за страданието и надеждата. В противовес, четвъртата част звучи закачливо-весело - всяко стихче е един сладък хрупкав бисер-бонбонче, един истински подарък за всяко дете.

Габриела Цанева

“КАРТИНИ С ДУМИ И БАГРИ” ГОСТУВА НА “ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ”

ТРИ КНИГИ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НИ

Имах удоволствието да присъствам на срещата на Кирил Назъров с деца от СУ „Йордан Йовков“ в РБ „Любен Каравелов“ в Русе.

Познавам Кирил Назъров като автор от дете; от около 15 години го познавам като човек и колега; вече осем години заедно правим в-к „Литературно земеделско знаме“, а той продължава да ме изненадва. Всъщност, никога досега не бях виждала как общува с деца!

И това общуване е вълнуващо, защото той умее не само да пише за деца, не само да усеща и влиза в детската душа... той умее да размива децата, да ги разкрепостява, да им връща онова, което е тяхно, и което възрастните им отнемат по пътя към порастването.

И така, докато се опитвах да съвместя спомените си от детството, когато бях малка ученичка в същото училище, като момиченцата с черни плитки и бели кордели около мен, докато слушах гъделичкация с хумора си глас на Назъров и надничав в развеселените детски очи, разлиствах книжките от масичката, подготвена от домакините и автора за автографи след срещата, разлях кафето си върху тях... Обзета бях от неудобство и ужас...

Тогава дочух едно тъничко гласче на дребничко момче: “А вие, като бяхте дете, искахте ли да станете писател, или писател се става после, случайно?” Така разбрах, че детската мечта на Кирил Назъров не е била точно тази, да стане писател... Май няма дете, което да мечтае точно за това... То просто се случва, макар едва ли „случването“ е случайно...

Дълго предисловие, за да кажа, че под натиска на стреса от несръчността си, съчиних като извинение пред себе си и автора на двете книжки следното четиристишие:

Едно пораснало дете
намокри книгите с кафе,
то пример ще даде
и ще си вземе две!

И разбира се, последвах съвета си - взех две книжки с автограф и със светещи очи си тръгнах, отнесла със себе си частица детство...

А ето и информацията за възрастни, заради която намокрих книжките с кафе:

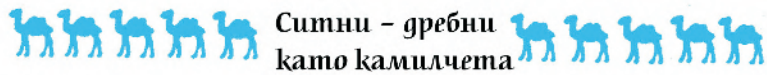
ВЕСЕЛО БУКВАРЧЕ

„Весело букварче книга за първокласниците“ в която ще намерите „за всяка буквичка-бърборка стихче и скороговорка“, а освен това - весели картинки, нарисувани от Николай Стоянов. Букварчето, което е в ръцете ми, е трето издание, осъществено от ИК „Мултипринт“, София през 2018 г., под редакцията на проф. Симеон Янев, а компютърният дизайн е на Мирела Асенова.

Буквичките са скокливи -
ту подскочат,
ту подхвъркват...
Често в думите бърбиви
своите места объркват.

Но не бива да се мая,
че нали съм ученичка!
Всички букви вече зная,
ще ги подреда самичка!

ПАМЕТНИК ДА СЕ ИЗДИГНЕ

На мошениците
паметник е нужен да се вдигне,
най-величествен и най-изпиан при това,
той от злато целия да се издигне
с диамантена глава.

Че мошениците
всичко днес успяват да направят
и навсякъде успяват днес да се вредят.
Те със всяка пречка могат да се справят,
че умеят да пълзят!

Да се вдигне
на мошениците паметник отличен,
да го има вред на всеки кръстопът,
та да вижда всеки българин "безличен"
що за хора го крадат!

Харалан Недев

ПРЕДИЗБОРНИ НАТЪНИ

От лидерство болен.
За лидер негоден.

НАИСТИНА

станахме европейци.
Всички купуваме
на европейски цени.

Атанас Личев

ЗА УМНИЦИ

Къщи палати къщи за гости,
а туристите ги няма още,
но в това не е играта,
а в келепира и благодатта...

БЛЕЙТЕ европейци! Аферим,
за подарените къщи за хилядарки
на довчерашни другари и другарки!

Амиш Вешкова

В ПАРЛАМЕНТА

Ядат се като побеснели песове -
едни със западни бомбета,
а други със червени фесове.
Апостол Левски гледа от портрета
и съжالياва ги народните избраници,
дошли единствено за тлъсти надници.

ФИЗКУЛТУРНИ УТРАВНИЦИ

Един за футболист тренира,
утеха явно там намира,
а друг превърта се на лоста...
Пък ние жертва на мечтите,
минахме на хляб и сол, горките!

Стоян Колдов

КАМЪНИ

Купчината във бъбрека набъбва,
Но моля Бог да ме предпазва
не от камък в моя бъбрек,
а от камък в чужда пазва!

ЛЮБОВНИ ПРОБЛЕМИ

МОМИНСКИ ИЗБОР

Грозен, грохнал, стар,
ала... Олигарх!

х х х
-До нашия брак
ти беше добряк
и лошо не бе ми направил, а
сега си показваш рогата!
- Как можех аз да ги покажа докогато
не беше ми ги още ти поставила!

х х х
Добра си, мила ми съпруго,
в теб няма ревност, злоба...,
ала не ми изправаш друго,
а ... само джоба!

Бодил Розин

ПРЕДИЗБОРНА МОЛИТВА

Боже!
В партията аз членувам
не да служа на народа!
На народен се преструвам
все за моята изгода!

Боже!
Във партийния регистър
аз вървя напред, нагоре!
Депутат или министър
Боже, аз за туй те моля!

Ето, идва пак момента!
Пак започва се борбата!
Място в Европарламента
все това ми е в главата!

Стари, млади, прости, умни...
Боже, нека не мъдруват!
Да повярват в моите думи
и за мене да гласуват...

ШАХ

Всичко се решава
все по върховете...
Царят разиграва
тук и там конете
и зад своето стадо
прави той рокадо...

Днес той уволнява!
Утре награждава!
Царят си царува,
стадото кротува.

Случва се сгрешава,
но му се прощава.
Всеки по човешки
прави малки грешки...
Но от царски грешки
страдат много пешки.

Христо Ангелов

ПЕСИМИСТИЧНО

Знам това което пиша:
сърце ми плаче и въздиша,
защо го няма вече селото?
Под диктатурата на злото
то загина и добро не чакам
и за моята родина...

Диктаторите демократи станаха,
заграбиха какво ли не
и бизнеси подхванаха.
Някога нас наричаха кулаци,
че носехме калпаци
и оряхме бацините ниви,
и живеехме щастливи...

Георги Козарев

ДАРЕНИЯ
за в. "Литературно земеделско знаме":

Окръжно Настоятелство Варна - 220,00 лв.
/чрез Пенко Димитров/
Георги Козарев - 50,00 лв.
Мария Добрева - 30,00 лв.
Пенко Керемидчиев - 30,00 лв.
Спас Карагошков, с. Лесново - 30,00 лв.
Атанас Личев - 25,00 лв.
Петър Петров от Кортен - 20,00 лв.
Тодор Кокошаров от Хасково - 20,00 лв.
Босилка Косева - 10,00 лв.;
Милка Пешева - 10,00 лв.
Тако Караиванов - 10,00 лв.
Иван Селановски - 5,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

90 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ЦВЕТАНА ПОПКОВЕВА
/1929-1952/

Издателство gabriell-e-lit посвещава
третото издание на доку-менталната
повест на Габриела Цанева "Миналото в
мен" на 90 годишнината от рождението
на Цветана Стефанова Попкоева
/Чалъкова/, родена на 19 април 1929 г.
осъдена на смърт и разстреляна на 26
април 1952 г.

Повестта е написана за четири ме-
сеца, от 26 юни, до 9 ноември, през 1990
г., като за основа са послужили разкази
на хора, участвали в горянската
съпротива срещу тоталитарния режим,
опозиционери и земсисти, преминали
през лагери и затвори, техни близки,
както и някои документи. Книгата
разказва за живота и дейността на
Цветана Попкоева, член и ръководител
на опозиционния ЗМС, учителка,
идеолог и участник в горянското
движение в Русенския регион и
Лудогорието, както и за други форми на
съпротива срещу комунистическия
режим.

Принудена от събитията, Цветана излиза в нелегалност в началото на 1951-ва и става
горянка. Лично участва в няколко сражения с "народната" милиция. След последното, в
началото на юни 1951 г., групата в която членува се разпръсва и следите ѝ се губят до
арестуването ѝ в края на февруари 1952 г. Има свидетелства, че е била ранена и тайно
лекувана в болница в Търговищко, след което е имала възможност да напусне страната
през нелегален канал, но е отказала, за да не деморализира хората, които са ѝ вярвали.
Съдена, осъдена задочно на смърт, заловена и разстреляна няколко дни след като
навършва 23 години, тя става легенда и вдъхновение за своите сподвижници.

Книгата осветява в известна степен и общата картина на живота и настроенията на
обществото в края на 40-те и началото на 50-те години в България. Ръкописът е
рецензиран от проф. д-р Иван Сарандев и горещо е препоръчан за публикуване на
издателство „Цанко Церковски“. Габриела Цанева и „Миналото в мен“ са представени
във в. "Огнище", бр. 3/1991 г.

Няколко месеца по-късно, по препоръка на главния редактор на в. „Народно
земеделско знаме“ Искър Шуманов, в десет последователни броя, от бр. 176/5.11.1991
до бр. 186/19.11.1991, е отпечатан съкратен вариант на повестта.

Сложена под печат в ИК „Цанко Церковски“ през м. февруари 1991 г., книгата пада
от печат без обяснения при смяна на ръководството на издателството през м. май с.г. и е
публикувана от изд. "Сейч" - Велико Търново едва през август 1994 г.

По повод 50 години от разстрела на Цветана Попкоева, през 2002 г. виртуална
библиотека „Словото“ публикува „Миналото в мен“ в интернет. През 2005 г. съкратен
вариант на повестта е публикуван във в. „Земеделско знаме“, а през 2010 г. изд. LiterNet-
Варна осъществява второ, електронно издание.

Настоящото трето издание, е-книга във формат .pdf, е юбилейно. Дизайнът на
корицата е на авторката Габриела Цанева, като е използван портрет на Цветана
Попкоева, нарисован от художника Костадин Събев през 2004 г., във връзка с
подготовката на изложбата му „Портрети на горяните“. В изложбата на Събев са
включени два портрета на Цветана Попкоева, рисувани по последните ѝ снимки,
профил и анфас, направени в ДС при арестуването ѝ през февруари 1952 г. Снимките
стават обществено достояние през 2002 г., когато Държавен архив - Русе подготвя
поредача от материали, включително доклад, изложба на оригинални документи и
документален филм, във връзка с отбелязването на 50 години от Горянското движение в
България. До края на м. септември т. г. „Миналото в мен“ ще бъде осъществена като е-
книга във формат .epub, както и като печатно издание.

КАРТИНИ с думи и басни

През 2012-та, по повод 60 години от разстрела на Цветана Попкоева, бе създаден
инициативен комитет за издигане на паметник в родното ѝ село, или в град Русе.

Не мога да не спомена факта, че председател и вдъхновител на този инициативен
комитет бе агроном Антон Цонев, дългогодишен председател на ТКЗС-то в Червена
вода през 50-те и 60-те години, т. е. бивш председател на структурата, олицетворяваща
коллективизацията на земята в България; структура, залегнала в основата на борбата на
земеделците-Николапетковисти срещу настъпващия комунистически режим. Тази
негова идея не бе проява на гузна съвест, защото неговата съвест и неговите ръце бяха
чисти, а на дълбокото му разбиране за необходимост от равновесие в историята и в
развитието на обществото. Известният скулптор Георги Радулов разработи три
варианта за паметник, който да бъде изпълнен от гранит, а портретният орелеф, силно
изпъкнал, и буквите да бъдат отляти от бронз. Към заявлението до Общински съвет -
Русе са приложени стотици подписи, в негова подкрепа, вклю-чително решения за
подкрепа от Съюза на репресираните и Общия земеделски професионален съюз. В
подкрепа на идеята за паметник на Цветана Попкоева се обявява и президентът Желю
Желев. Не мога да отмина факта, че единствената причина паметникът на едно 23-
годишно момиче, осъдено на смърт и разстреляно като „враг на народа“ за дейността си
като опозиционен лидер и горянка да не бъде осъществен, бе мълчаливият отказ на
Общинския съвет при Община Русе да даде съгласие за построяването му.

Защото властниците, които наричат себе си демократи и антикомунисти, не желаят
да се чуват и помнят имената на героите, които са били убити, за да разчистят пътя на
България към Европейското ѝ развитие...

И защото обществото, изглежда, е твърде уморено, за да бъде иначе.

Габриела Цанева

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:

Габриела Цанева

Кирил Назъров

Маргарита Дукова

Предпечат: gabriell-e-lit

контакти:

София, 1000

бул. „Дондуков“ №38;

gabrielle@mail.bg

kiril_draguch@abv.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg

litzemedelskozname.blogspot.com

litzname.blog.bg

litzemedelsko_zname@mail.bg